

РЕШЕНИЕ

№ 1032

гр. София, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Николай Димов Въззивно гражданско дело № 20221100510044 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК

С решение № 7645 от 06.07.2022 год., постановено по гр.дело № 49956/2021 г. на СРС, Г.О., 151 състав, са отхвърлени предявените от Г. С. Й., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.София, ул."****", адв.И. Н., срещу „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.,*****, отрицателни установителни искове с правно основание чл.439 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника чрез принудително изпълнение сумата 584,25 лева - главница за потребена топлинна енергия за периода м.04.2014 г. - м.04.2016 г. и сумата 7,53 лева - лихва за периода 15.09.2014 г. - 10.11.2016 г., за които суми е издаден изпълнителен лист по гр.дело № 66389/2016 г. по описа на СРС, 58 с-в. С решението на съда е осъдена Г. С. Й., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул."****", адв.И. Н., да заплати на „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.,*****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 100 лв. - разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Срещу решението на СРС, 151 с-в е постъпила въззивна жалба от Г. С. Й., подадена чрез пълномощника й адв.И. Н. с искане същото да бъде отменено изцяло,

като неправилно и вместо това да бъде постановено друго, с което предявените отрицателни установителни иски с правно основание чл.439 ГПК за недължимост на суми от страна на ищцата по отношение на ответника бъдат уважени изцяло. В жалбата се излагат доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалноправните разпоредби на закона. Претендира присъждане на направени разноски по делото.

Въззиваемата страна –ответник „Топлофикация София“ ЕАД, гр.София, чрез своя процесуален представител юр.Х.П., оспорва жалбата по съображения изложени в депозирания по делото писмен отговор по чл.263, ал.1 от ГПК. Моли жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена, а първоинстанционното решение -потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направени разноски по делото и юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и е допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и **правилно**, като постановено при спазване на съдопроизводствените правила и материалния закон, и при обосноваване на правните изводи, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за неоснователност на предявените от ищцата Г. С. Й. срещу ответника „Топлофикация София“ ЕАД, гр.София, отрицателни установителни иски с правно основание чл.439 от ГПК за признаване за установено, че ищцата не дължи принудително изпълнение на „Топлофикация София“ ЕАД, гр.София, на сумата от 584,25 лева - главница за потребена топлинна енергия за периода м.04.2014 г. - м.04.2016 г. и сумата 7,53 лева - лихва за периода 15.09.2014 г. - 10.11.2016 г., за които суми е издаден изпълнителен лист на 06.04.2017 г. по гр.дело № 66389/2016 г. по описа на СРС, 58 с-в. , издаден по реда на чл.416, изр.2 ГПК въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по гр.дело № 66389/2016 г. по описа на СРС, 58

състав и е образувано изпълнително дело. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на жалбоподателя във връзка с неговата правилност. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /чл.272 ГПК/. В обжалвания съдебен акт са изложени конкретни и ясни мотиви по отношение разкриване действителното правно положение между страните и разрешаването на правния спор. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото. Доводите в жалбата са общи, а по същество са изцяло неоснователни. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

Неоснователни са изложените доводи във въззивната жалба във връзка със събраните по делото доказателства и приетите за установи с тях обстоятелства от първата съдебна инстанция. Неоснователен е основния изложен във въззивната жалба довод, че съдът неправилно е отхвърлил изцяло, като неоснователни исковете за недължимост от страна на ищцата на сумите по издаден въз основа на влязла в законна сила заповед за изпълнение на парично задължение изпълнителен лист, в полза на ответника по делото. В процесния случай, съдът приема, с оглед на събраните по делото доказателства, че петгодишния давностен срок, с оглед разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД по отношение на процесните вземания не е изтекъл. Т.е. в процесния случай не би могло да се приеме за установено, че е погасено правото на кредитора да иска принудително изпълнение на процесните суми, за които е издаден изпълнителен лист, въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по гр.дело № 66389/2016 г. по описа на СРС, 58 състав.

Разпоредбата на чл.439 от ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008 г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл.237 от ГПК/отм./. По тези съображения, разпоредбата на чл.439, ал.2 от ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда /определение № 956 от 22.12.2010 г. по ч. т. дело № 886/2010 г. на ВКС, ТК, I т.о./.

В случая ищцата основава исковата си претенция на обстоятелството, че е изтекла давността за вземането след образуване на изпълнителното дело. С оглед на това следва да се приеме, че се позовава на юридически факт, настъпил след влизане в сила на заповедта за изпълнение на парично задължение, което обуславя приложимост на защитата по реда на чл.439 от ГПК. Противно на изложеното във въззивната жалба, в процесния случай е приложима разпоредбата на чл.117, ал.2 от ГПК, като настоящия въззивен състав не споделя направения основен довод, че процесните вземания се погасяват с изтичане на установената в разпоредбата на чл.111, б.“в“ 3ЗД специална тригодишна давност.

Нормата на чл.117, ал.2 от 3ЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. В процесния случай вземането е установено с влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена по гр.дело № 66389/2016 г. по описа на СРС, 58 състав. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл.414 от ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл.416 от ГПК, когато възражение не е подадено в срок, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл.414, ал.2 от ГПК преклузивен двуседмичен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл.424 от ГПК - при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл са разясненията, дадени с определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч.гр.дело № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV г.о., постановено по реда на чл.274, ал.3, т.1 от ГПК. Извън иска по чл.424 от ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Ето защо, на основание чл.117, ал. 2 от 3ЗД, давността за вземания, установени със заповед за изпълнение, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл.414, ал.2 от ГПК е 5 години, тъй като заповедите за изпълнение, издадени по реда на ГПК от 01.03.2008 г., се ползват със стабилитет и влизат в сила по арг. от чл. 424 от ГПК, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 от ГПК /в този смисъл- определение № 315 от 15.05.2020 г. по т.дело № 2143/2019 г. на II т.о. на ВКС, решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр.дело № 1747/2020 г. на ВКС, IV г.о./. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл.423 от ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК /отм./ във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се

предвиждаше възможност за предявяване на искове – чл.252 от ГПК/ отм./ , чл.254 от ГПК/ отм./, чл.255 от ГПК/ отм./, които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение на парично задължение се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че не може да се прави аналогия с вземания, за които е издаден изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание по чл.237 от ГПК/ отм./. Въпреки съществуващите сходства между уредбата на несъдебните изпълнителни основания по ГПК /отм./ и заповедното производство, уредено в Глава XXXVII на действащия ГПК, последното има съществени специфики, които правят недопустимо приравняването им. Стабилитетът на заповедта за изпълнение произтича от това, че тя влиза в законна сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл.237 от ГПК/ отм./. С оглед на това съдебната практика, постановена по отношение на несъдебните изпълнителни основания, няма отношение към процесния случай, като следва да намери приложение актуалната задължителна съдебна практика, постановена във връзка с регламентираното в действащия процесуален закон заповедно производство.

По изложените съображения съдът намира, че нормата на чл.117, ал.2 от ЗЗД следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл.414, ал.2 от ГПК.

В настоящия случай, с оглед данните по делото и в съответствие със събраните по делото доказателства, съдът приема, че считано от датата на последното изпълнително действие /23.07.2021 г./, че петгодишния давностен срок, с оглед разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД по отношение на процесните вземания не е изтекъл, както към момента на подаване на исковата молба в съда, така и към настоящия момент. Т.е. в процесния случай не би могло да се приеме за установено, че е погасено правото на кредитора да иска принудително изпълнение на процесните суми, за които е издаден изпълнителен лист, въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по гр.дело № 66389/2016 г. по описа на СРС, Г.О., 58 състав.

С оглед на изложеното и поради съвпадане на приетите от двете инстанции крайни правни изводи, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а обжалваното с нея решение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено изцяло на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По отношение на разноските за въззивното производство.

С оглед изхода на спора на въззивника- ищец не се следват разноски за настоящата инстанция. Искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение

на въззиваемата страна- ответник съдът намира за основателно. Досежно размера на дължимото юрисконсултско възнаграждение на въззиваемата страна- ответник, съдът намира, че към момента на постановяване на настоящия съдебен акт, е в сила изменение на разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК /ДВ бр.8/24.01.17 г./ Според новата редакция на текста, която настоящата въззивна инстанция, с оглед висящността на делото, следва да съобрази, размерът на възнаграждението, което следва да се присъди, когато юридическо лице е било защитавано от юрисконсулт, се определя от съда и не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело определен по реда на чл. 37 от ЗПП. И тъй като чл. 37 от ЗПП препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ, в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл. 25, ал.1 от Наредбата. Съгласно чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв. Предвид фактическата и правна сложност на делото, с оглед на обстоятелството, че процесуалните действия, извършени по делото се свеждат единствено до подаване на отговор на въззивната жалба, както и с оглед обстоятелството, че съдът е ограничен до определените в Наредбата суми с оглед техния максимум, а не минимум, дължимото от ищцата в полза на ответника възнаграждение за юрисконсулт, следва да се определи от съда в размер на сумата от 50 лв. Поради изложеното, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, въззивникът- ищец следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна-ответник сумата от 50 лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Така мотивиран Софийски градски съд, Г.О., III-В с-в,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 7645 от 06.07.2022 год., постановено по гр.дело № 49956/2021 г. на СРС, Г.О., 151 състав.

ОСЪЖДА Г. С. Й., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.Ботевград, ул. "*****", ет.1, офис 6, чрез адв.И. Н., да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. "*****", на основание чл.78, ал.8 от ГПК във вр. с чл.273 от ГПК, сумата от 50 лв. /петдесет лева/, представляваща направените пред въззивната инстанция разноски /юрисконсултско възнаграждение/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по арг. на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____